

Για ποιο λόγο δημιουργήθηκε το κράτος των Σκοπίων

Το άρθρο είχε δημοσιευθεί στο [Αντίβαρο τον Ιανουάριο του 2007 στην παλιά του μορφή](#). Το αναδημοσιεύουμε σήμερα, 11 χρόνια μετά, στη νέα μορφή του Αντίβαρου.

Το ανωτέρω είναι απόσπασμα από το βιβλίο του ιστορικού βαλκανολόγου Στέφανου Σωτηρίου «Το Μακεδονικό Ζήτημα...» πρώτη έκδοση 1991, επανέκδοση εκδ. «Πελασγός», Αθήνα 2005.
nipesot@yahoo.com

Στέφανος Σωτηρίου

Αντίβαρο, Ιανουάριος 2007

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

10.1 Για ποιο λόγο δημιουργήθηκε το κράτος των Σκοπίων

Στις 29 Νοεμβρίου 1943, στην πόλη Γιάιτσε της Βοσνίας, δημιουργήθηκε η Λαϊκή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας με την μορφή που είχε μέχρι την διάλυση της στις αρχές του 1990-91. Το 1943 όμως ο πόλεμος δεν είχε τελειώσει και η χώρα δέχονταν πιέσεις από δύο πλευρές. Από την μία η Αγγλία και από την άλλη ο Τίτο με τον Στάλιν που ήθελαν να επιβάλουν κομμουνιστικό καθεστώς. Οι πιέσεις των Άγγλων φάνηκαν πιο ισχυρές από εκείνες του Στάλιν, και έτσι ο Τίτο δέχτηκε στην πρώτη μεταπολεμική κυβέρνηση να συμμετάσχουν και εκπρόσωποι της αστικής δημοκρατίας. Έτσι ο Τίτο έγινε πρόεδρος της χώρας και ο Σέρβος Μίλαν Γκρόλ, έγινε αντιπρόεδρος (κάτι τέτοιο

προέβλεπε και η συμφωνία της Γιάλτας, όπου η επιρροή στην Γιουγκοσλαβία μοιράστηκε 50-50, μεταξύ ΕΣΣΔ και Δύσης). Ο Γκρόλ ήταν πρόεδρος του Δημοκρατικού κόμματος, θερμός οπαδός του κοινοβουλευτισμού και των οικονομικών ελευθεριών.

Παρά τις διαφορές στην ιδεολογία τους, η οποία δεν επέτρεπε μακροζωία στην νέα κυβέρνηση, ο βασικός λόγος διαφωνίας Τίτο- Γκρόλ ήταν η Μακεδονία. Ο Γκρόλ δεν αναγνώριζε καμία ύπαρξη Μακεδονικού Έθνους, γλώσσας, πολιτισμού, και θεωρούσε ότι η ίδρυση του κρατιδίου αυτού έγινε για μειωθεί η δύναμη και το έδαφος της Σερβίας εντός της Ομοσπονδιακής Γιουγκοσλαβίας. Αποκαλούσε μάλιστα την «Μακεδονία του Βαρδάρη» ως τον «πνεύμονα της Σερβίας».[1]

Αυτή η διαφωνία έγινε και η αφορμή για το τέλος της πολιτικής του καριέρας και της εξορίας του στο Λονδίνο. Έτσι, ανενόχλητα πλέον οι κομμουνιστές άρχισαν να κτίζουν την νέα Γιουγκοσλαβία, στην βάση της ισοτιμίας των 6 εθνών, των 11 εθνοτήτων και των αμέτρητων μειονοτήτων, μεταξύ των οποίων δεν υπήρχαν ΜΟΝΟ η Ελληνική και η Βουλγαρική στην Λ.Δ.Μακεδονία.

Ο Σβέτοζαρ Βουκμάνοβιτς – Τέμπο, Μαυροβούνιος Σέρβος στην καταγωγή, ήταν ο υπεύθυνος στο Κ.Κ.Γ για τα θέματα αντίστασης στην “Μακεδονία”, μαζί βέβαια με τον γ.γραμ. του Κ.Κ.Μακεδ. Λάζαρο Κολισέφσκι, του οποίου ήταν ο πολιτικός προϊστάμενος, διότι μετά την λαχτάρα με τον Σιατόρωφ ο Τίτο ήθελε μεγαλύτερο βαθμό ασφαλούς εφαρμογής των σχεδίων του στα Σκόπια.

«Ο Σιατόρωφ ήταν πράκτορας των Βουλγάρων και οι ενέργειες του εμπόδισαν τον Μακεδονικό λαό να περάσει στην αντίσταση. Στην Μακεδονία δεν υπάρχει θέμα ύπαρξης Βουλγάρων παρά μόνο συνεργασία του Σιατόρωφ με τον Βουλγαρικό στρατό κατοχής, που με την βία επέβαλαν στους Μακεδόνες να τους δεχτούν ως απελευθερωτές»[2].

Αυτή την εξήγηση δίνει για την στάση του Μεθόδιου Σιατόρωφ ο Τέμπο (δηλαδή την άρνηση του να αντισταθεί στον βουλγαρικό στρατό κατοχής, λέγοντας ότι: «Οι Βούλγαροι είναι πατριώτες και απελευθερωτές μας», απάντηση που έκανε τον Τίτο να τον αντικαταστήσει με τον Κολισέφσκι!) και αποδίδει σε βία που ασκήθηκε στον πληθυσμό, αυτήν την μαζική έξοδο των Σκοπιανών στους δρόμους, με βουλγαρικές σημαίες και φωτογραφίες του Βασιλιά της Βουλγαρίας και του Χίτλερ, να υποδεχτούν τον βουλγαρικό στρατό:

«Επίσης, ούτε θέμα ελληνικών πληθυσμών υπάρχει στην Μακεδονία του βαρδάρη. Αντιθέτως στην Μακεδονία του Αιγαίου, υπάρχει αρκετά σλαβικό στοιχείο.

Στην Μακεδονία του Αιγαίου, το 10% του πληθυσμού είναι σλαβικό. Αλλά σε ορισμένες περιοχές, όπως η Πέλλα, η Φλώρινα και η Καστοριά, το σλαβικό στοιχείο φτάνει το 60%. Γι' αυτό ζητήθηκε από το ΚΚΕ συνεργασία πάνω σε αυτό το θέμα. Το ΚΚΕ στην αρχή ήταν διστακτικό και αρνήθηκε να συζητήσει, φοβούμενο την αντίδραση του ελληνικού πληθυσμού της Μακεδονίας

Ο Μακεδονικός λαός παρουσίαζε πλειονότητα στην Καστοριά, Φλώρινα και Πέλλα, περιοχή που ήταν σχετικά μικρή σε σχέση με αυτήν που κατοικείται από Μακεδόνες, στην Μακεδονία του Πιρίν (Βουλγαρία). Έτσι το θέμα αλλαγής των συνόρων με την Ελλάδα αφέθηκε γι' αργότερα, αναμένοντας την νίκη του ΚΚΕ»[3]

Γεγονός λοιπόν αναμφισβήτητο ότι οι προθέσεις του Τίτο ήταν η προσάρτηση της Μακεδονίας. Διαβάζοντας και μελετώντας την σκέψη όλων των Γιουγκοσλάβων ιθυνόντων εκείνης της εποχής, βλέπουμε ότι ο ΤΕΜΠΟ, που ήταν από τους πλέον μετριοπαθείς, αφού οι περισσότεροι δεν έμεναν στην Πέλλα, Φλώρινα Καστοριά, αλλά ζητούσαν ολόκληρη την Μακεδονία, μέχρι τα πομακοχώρια της Θράκης! Ενέργειες φανατικών, όπως του αρχηγού του ΣΝΟΦ Σλαβομακεδονικού εθνικοαπελευθερωτικού Μετώπου) στρατηγού Αποστόλσκι, που μετέφερε το πυροβολικό του στην

μεθόριο, στα υψώματα του Γευγελή, το 1944, με σκοπό να βομβαρδίσει την Θεσσαλονίκη και αποσοβήθηκε ο βομβαρδισμός το τελευταίο ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΟ από τον ίδιο τον Τίτο

Επίσης, γεγονός αναμφισβήτητο είναι και ο ρόλος του ΚΚΕ στην Μακεδονία. Ο Τίτο περίμενε την νίκη του ΔΣΕ του Μάρκου Βαφειάδη, για να κάνει την αλλαγή συνόρων. Ο Μάρκος Βαφειάδης είναι ένας από του δύο ξένους ήρωες των Σκοπίων.^[4] Ο άλλος είναι ο Κροάτης Ιωσήφ Μπρόζ Τίτο, 12^ο παιδί φτωχής οικογένειας, που υιοθέτησε και ανέλαβε να μεγαλώσει ένας Εβραίος Μυλωνάς.

Επίσης είναι αναμφισβήτητο, ότι ο άνθρωπος που κινούσε όλα τα νήματα του μακεδονικού, μιλάει για ΣΛΑΒΙΚΟ στοιχείο και όχι για Μακεδονικό, όπως το εννοούν σήμερα οι σκοπιανοί.

Πράγματι ο Τίτο στηρίζονταν πολύ στην νίκη του ΔΣΕ και του καπετάν Μάρκου. Αλλά το ΚΚΕ, η πολιτική πτέρυγα του ΔΣΕ, ήταν λίγο δύσπιστο απέναντι στον Τίτο και ο Τέμπο, μας εξηγεί το γιατί:

«Ήδη από πολύ νωρίς ανεξέλεγκτα σλαβικά ανταρτικά τμήματα εισέρχονταν στην Ελλάδα και προσέβαιναν σε σφαγές και λεηλασίες, Φυσικά το ΚΚΓ δεν είχε καμία ανάμιξη σε αυτό.

Ο Βάντσε Μιχαήλοφ, εγκάθετος των Βουλγάρων, στρατολογούσε τους κυνηγημένους από την Ελλάδα Μακεδόνες, τους μάζευε και τους οργάνωνε στη Μπίτολα (Μοναστήρι) και τους έστελνε στην Ελλάδα για σφαγές και λεηλασίες. Έτσι, οι Έλληνες κομμουνιστές είχαν δίκαιο να είναι εν μέρει δύσπιστοι. Εκτός αυτού υπήρχε και μια κακή προϊστορία. Ο κίνδυνος από τον Πανσλαβισμό ήταν κάποτε ορατός και ζητούσε επίμονα έξοδα στο Αιγαίο. Η πολιτική του ΚΚΓ όμως, δεν ήταν επεκτατική και βασιζόνταν στην αρχή της ισοτιμίας των λαών Και αυτό θα έπρεπε να το γνωρίζουν οι Έλληνες κομμουνιστές».^[5]

Ο Τέμπο ήταν αυτός που μίλησε νωρίτερα για αλλαγή συνόρων που προσδοκούσε η Γιουγκοσλαβία, τουλάχιστον με την προσάρτηση Καστοριάς, Φλώρινας και Πέλλας. Ο Τέμπο είναι ο αυτός που λίγες σελίδες πιο κάτω κατηγορεί το ΚΚΕ ότι αδικαιολόγητα φοβάται, γιατί οι Γιουγκοσλάβοι κομμουνιστές δεν ήταν κακοί και ιμπεριαλιστές σαν τους κακούς Πανσλαβιστές! (απλώς ήθελαν την μισή Μακεδονία για... ανθρωπιστικούς λόγους!).

Και συνεχίζει, δίνοντας μας και τον λόγο που τελικά επιλέγη να δημιουργηθεί αυτό το κράτος, αλλά και το λόγο που επιλέγη να βαπτιστεί Μακεδονικό (άσχετα αν η διαμάχη με τον Στάλιν τον εμπόδισε να στηρίξει το ΚΚΕ μέχρι τέλους, ώστε να νικήσει ο ΔΣΕ στον Γράμμο και στο Βίτσι το 1949).

«Ο Μακεδονικός λαός δεν γνώρισε την ελευθερία του και τα δικαιώματά του στην Ελλάδα και στην Βουλγαρία. Στην Γιουγκοσλαβία όμως απέκτησε δικό του κράτος, ισότιμο με όλα τα άλλα κράτη της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας. Έθεσε όμως τις βάσεις για μελλοντική απελευθέρωση των αδελφών του. Η Α.Δ. Μακεδονίας έγινε ΠΥΡΗΝΑΣ και ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΗ για την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ και την ΕΝΩΣΗ της ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ στο εγγύς ή στο ΑΠΩΤΕΡΟ ΜΕΛΛΟΝ».^[6]

Άρα το κρατίδιο και το έθνος αυτό το ίδρυσαν οι δημιουργοί του, όχι για να ζήσει σε αυτό ελεύθερα κάποιος Μακεδονικός λαός, αλλά προς εφαρμογή ενός μελετημένου σχεδίου αρπαγής της Μακεδονίας από την Ελλάδα

Ας περάσουμε τώρα στην περίοδο του ελληνικού εμφυλίου (1945-49). Η Ελλάδα καίγονταν τότε από τις φλόγες του πολέμου Οι κομμουνιστές υπό την καθοδήγηση του Τίτο και της υπουργού εσωτερικών της Σερβίας Μίτρα Μίτροβιτς, που κατέστρωσε το όλο σχέδιο συνεργασία με τον ΔΣΕ, επιδόθηκαν σε ένα άνευ προηγούμενου ειδεχθές έγκλημα το οποίο καταδικάστηκε από όλα τα κράτη του κόσμου και από τον ΟΗΕ. Το «ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ»^[7].

Η Γιουγκοσλαβική ιστοριογραφία ασχολήθηκε πολύ με αυτό το θέμα, αλλά δυστυχώς δεν έβγαλε τα ίδια συμπεράσματα με την παγκόσμια ιστοριογραφία. Παρουσιάζει αρχικά τον ελληνικό εμφύλιο σαν την «ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ 1945-49» στην οποία ο πόλεμος δεν γίνονταν μεταξύ των Ελλήνων, αλλά μεταξύ Ελλήνων και «Μακεδόνων».[8] Παρουσιάζεται σαν όργιο σφαγών επί των «Μακεδόνων» τόσο από τους «Μοναρχοφασίστες», όσο και από τους Έλληνες κομμουνιστές. Ένα όργιο, που ανάγκασε 28.000 παιδιά, από 3 μηνών έως 12 ετών να ζητήσουν καταφύγιο στην αγκαλιά της ελεύθερης μάνας Λ.Δ. Μακεδονίας! Και στο τέλος οι γενναίοι Μακεδόνες αγωνιστές, εξορίζονται στα Ξερνήσια του Αιγαίου, ενώ μεγάλο μέρος αυτών εξορίζεται και προσφυγοποιείται στην Πολωνία, Τσεχοσλοβακία, ΕΣΣΔ, Ουγγαρία και φυσικά στην Γιουγκοσλαβία[9]

«ΟΙ Έλληνες Μοναρχοφασίστες χρησιμοποίησαν όλα τα μέσα για να καταπνίξουν την επανάσταση των Μακεδόνων. Ακόμα και αγγλικό στρατό έφεραν προς βοήθεια. Οι Μακεδόνες είχαν στον αγώνα αυτό μοναδική συμπαράσταση στο γενναίο πρόσωπο του στρατηγού Βαφειάδη»[10]

Έτσι οι Μακεδόνες παρουσιάζονται σε όλα τα σχολικά και πανεπιστημιακά βιβλία, σαν ο πιο βασανισμένος λαός του κόσμου. Όλα τα έντυπα, από τις Εγκυκλοπαίδειες, τα πανεπιστημιακά, τα επίσημα ως τα πλέον ανεπίσημα, λαμπρύνουν την «Β' Μακεδονική Επανάσταση του 1945-49» και αμαυρώνουν την Ελλάδα για την αποτρόπαια γενοκτονία σε βάρος των «Μακεδόνων».

Οργανώνονται συναντήσεις «Παιδιών φυγάδων του Αιγαίου», εκείνων των τρίμηνιτικών και τετραμηνιτικών μωρών που αποφάσισαν από μόνα τους να καταφύγουν (προφανώς μπουσουλώντας, αν και τα τρίμηνα δεν μπουσουλάνε ακόμα!) στην Λ.Δ.Μακεδονία το 1948-49 για να γλιτώσουν από του Έλληνες γενοκτόνους!!! Παιδιά που έγιναν γενίτσαροι, ενώ οι γριές μανάδες τους στην Μακεδονία, Θεσσαλία και Ήπειρο κυρίως, τα ψάχνουν ακόμα και σήμερα μέσω του διεθνούς ερυθρού σταυρού.

Στην συνέχεια η απομονωμένη (λόγω της σύγκρουσης Τίτο-Στάλιν το 1948) και εξαντλημένη Γιουγκοσλαβία, ψάχνοντας απεγνωσμένα για κάποια στηρίγματα, άρχισε, με εντολή των Αμερικάνων, να προσεγγίζει την Ελλάδα και την Τουρκία δημιουργώντας το 1952 το βαλκανικό σύμφωνο, ένα σύμφωνο που σκοπό είχε να στηρίξει τον Τίτο σε περίπτωση επίθεσης από τον Στάλιν (Από τα παράδοξα της ιστορίας, η Ελλάδα θα υπερασπίζονταν τον ολετήρα της και το δημιούργημα του, τους «Μακεδόνες»!).

Οι σχέσεις όμως των δύο κρατών ποτέ δεν ήταν αληθινά θερμές και συμμαχικές. Και αιτία φυσικά οι συνεχείς προκλήσεις των Γιουγκοσλάβων για την Μακεδονία. Δεν υπήρχε διεθνές φόρουμ, δεν υπήρχε ξένος διπλωμάτης, που να συναντιόνταν με διπλωμάτη του Τίτο και να μην του τίθονταν το θέμα της Μακεδονίας.

Το 1964, μέσα σε αυτόν τον κυκεώνα του ανθελληνισμού, ο Βλάχος Γ.Αβέρωφ, συναντήθηκε με τον επίσης Βλάχο και Ηπειρώτικης επίσης καταγωγής υπουργό εξωτερικών της Γιουγκοσλαβίας, Κότσο Πόποβιτς και συμφώνησαν να παγώσει η Γιουγκοσλαβική πλευρά την προπαγάνδα και την όξυνση, για να αναπτυχθούν οι διακρατικές σχέσεις.

Και έτσι κύλησε μια ήρεμη περίοδος μέχρι το 1967. Τότε η Γιουγκοσλαβική πλευρά ξέχασε την συμφωνία και ξαναέφερε το Μακεδονικό στην ημερήσια, καθημερινή, διάταξη. Αίτια, η εγκαθίδρυση στρατιωτικής δικτατορίας στην Ελλάδα, η οποία τόλμησε να κάνει στρατιωτικές ασκήσεις στα ελληνο-σκοπιανά σύνορα στην Φλώρινα! Αυτό λοιπόν το θεώρησαν πρόκληση και το παιχνίδι ξαναφούντωσε, απομονωμένης ούσης της Ελλάδος διπλωματικά, λόγω Χούντας.

Το 1969, αρχίζει δειλά μια επαναπροσέγγιση που εξελίσσεται μέχρι το 1992. Τότε ο Στέλιος Παπαθεμελής, ως Υφ/γός παιδείας, κατοχυρώνει με νόμο την μη αναγνώριση των πτυχίων των

πανεπιστημίων των Σκοπίων, όχι για το επίπεδο σπουδών (το οποίο τότε ήταν πολλαπλώς ανώτερο των ελληνικών Α.Ε.Ι.). Υπενθυμίζουμε ότι τον Γληγόρως κυριολεκτικά τον ανασυναρμολόγησαν μετά την βομβιστική επίθεση που υπέστη, και δεν τον έστειλαν στο Χιούστον που πάει ο Μητσοτάκης, η στο Χέρρφιλντ που πήγε ο Παπανδρέου), αλλά επειδή τα μαθήματα και τα πτυχία εκδίδονταν στην ανύπαρκτη Μακεδονική γλώσσα.

Οι Σκοπιανοί διαμαρτύρονται και προβάλλουν τις αγαθές τους διαθέσεις για την Ελλάδα. Γράφουν και λένε στον τύπο ότι τόσο πολύ αγαπούν την Ελλάδα και τον ελληνικό πολιτισμό, που μέχρι και «μεταπτυχιακά Μυκηναολογίας και έρευνα για την γραμμική γραφή Β' έχουν εγκαθιδρύσει στα Πανεπιστήμια τους για να τον προβάλλουν. Εκδίδουν επίσης, το περιοδικό ζωντανή αρχαιότης' από το 1957».

Αξιέπαινη λοιπόν η προσπάθεια των Σκοπίων. Ξέρουν τι κάνουν. Γνωρίζουν ότι στην Ελλάδα εγκαταβιούν τύποι σαν τον Μπίστη, τον Κουναλάκη, τον Γιώργο Παπανδρέου και τον Μητσοτάκη. Και από την άλλη κάνουν και την δουλειά τους. Διότι χιλιάδες ξένοι φοιτητές εισέρχονται και εξέρχονται ως επιστήμονες από αυτά τα πανεπιστήμια.

Έφτιαξαν αυτά τα κέντρα για να παραχαράσσουν πιο εύκολα την ιστορία. Διότι σε αυτά εισέρχονται και εξέρχονται χιλιάδες ξένοι φοιτητές ως διδάκτορες. Έτσι λοιπόν επιστήμη και πολιτική προχωρούν μαζί σαν ένα σώμα στην διπλανή χώρα. Αντίθετα στην Ελλάδα, κάποιοι εθνοπατέρες στην Αθήνα αντέδρασαν όταν αποφασίστηκε να μετονομαστεί η Βιομηχανική Θεσσαλονίκης σε Πανεπιστήμιο Μακεδονίας, για να «μην προκαλέσουμε την καλή διάθεση των Σκοπίων»!!!

Το ιστορικό ινστιτούτο, παρά την Ακαδημία Επιστημών, των Σκοπίων και το επηρεαζόμενο από αυτό ινστιτούτο του Βελιγραδίου, έφτασαν το 1998 να απειλήσουν την Ελλάδα μέσω «επιστημονικής» έκδοσης, που υπογράφει ο Σέρβος «επιστήμονας» Δρ. Ντράγκαν Σούμποτις με αφορμή το πρόβλημα του Κοσόβου.

«Η Ελλάδα και η Βουλγαρία θα πρέπει να ασκήσουν όλη τους την επιρροή προς την Αλβανία, να μην υποθάλλει τους Αλβανούς του Κοσόβου. Διότι η έκρηξη του Κοσόβου οδηγεί σε γενικό αναδιπλώμα του εθνικού προβλήματος στα Βαλκάνια και τότε θα βρεθεί και η Ελλάδα σε αδιέξοδο, διότι, είναι μια χώρα που δεν αναγνωρίζει μειονότητες και ανθρώπινα δικαιώματα. Αφ' ενός μεν κόπτεται για τα δικαιώματα των Βορειοηπειρωτών, αφ' εταίρου δεν αναγνωρίζει τους Μακεδόνες, που αριθμούν εντός της Ελλάδος σε 220.000»[\[11\]](#)

Στο μάθημα για την νεώτερη ιστορία (την μετά το 1944, την σοσιαλιστική), ο καθηγητής στο Βελιγράδι Τζιώρτζιε Στάνκοβιτς παραποιούσε κάπως και τα λόγια του Στρατάρχη Τίτο προς τους Σκοπιανούς σε ανοικτή συγκέντρωση στα Σκόπια το 1945.

«Ο Τίτο στις 11.05.1945, αντιτάχτηκε δημόσια στο αίτημα των Μακεδόνων για αλλαγή των συνόρων με την Ελλάδα, λέγοντας στους Μακεδόνες: δεν γίνεται να αλλάξουμε σύνορα σε βάρος της Ελλάδος γιατί είμαστε σύμμαχοι. Θα απαιτήσουμε όμως να αναγνωριστούν τα δικαιώματα των συμπατριωτών μας στην Ελλάδα».

Φυσικά αυτά που δίδασκε και έγραφε ο Στάνκοβιτς στα βιβλία του μικρή σχέση έχουν με την πραγματικότητα. Ο περίφημος λόγος του Τίτο στην κεντρική πλατεία των Σκοπίων στις 11.05.1945 ήταν ο εξής:

Τίτο: Έχετε όπλα;

Λαός: Εχουμεε!

Τίτο: Θέλετε να πολεμήσετε για την ελευθερία σας;

Λαός: Θέλουμεεε!

Τίτο: Εφόσον το θέλετε, δεν υπάρχει λόγος να ανησυχείτε. Δεν θα αδιαφορήσουμε για την τύχη των αδελφών μας, Μακεδόνων του Αιγαίου[12]!

Τελειώνοντας με τον Τίπο θα αναφέρουμε και τον πραγματικό λόγο της σύγκρουσής του με τον Στάλιν.

Ο Τίτο επιθυμούσε διακαώς την δημιουργία μιας Παραδουνάβιας και Βαλκανικής ομοσπονδίας, υπό την ηγεσία του, η οποία θα έπαιζε τον ρόλο της τρίτης υπερδύναμης μεταξύ Ρωσίας και ΗΠΑ. Ο Τίτο ήθελε να υποτάξει στην αυτοκρατορία που ονειρεύονταν την Βουλγαρία, την Βόρειο Ελλάδα, την Αλβανία, την Ρουμανία και την Ουγγαρία. Η πληροφορία αυτή βασίζεται σε απόρρητη έκθεση του τότε αμερικανού πρέσβη στο Βελιγράδι Τζώρτζ Κάνον, προς το Στέιτ Ντιπάρτμεντ και τον πρόεδρο Τρούμαν. Δημοσιεύτηκε στο επίσημο ιστορικό περιοδικό της σερβικής Ακαδημίας Επιστημών «Istorija 20 og Veka» αρ. 2, του 1983, από τον ιστορικό Ντράγκισα Μούγκος.

Έτσι οι Τίτο-Στάλιν διαφώνησαν για την μοιρασιά της εξουσίας και όχι για πατριωτικούς λόγους, όπως διδάσκονταν οι Σκοπιανοί και οι άλλοι Γιουγκοσλάβοι.

[1] Branko Petranovic, *Istorija Jugoslavije*σελ. 215

[2] Svetozar Voukmanovic Tempo, Borba za Balkan, σελ. 18

[illegible]

[4] Izgubljena Borba Generala Markosa (Ο χαμένος αγώνας του στρατηγού Μάρκου) Beograd, 1987.

[5] Svetozar Vukmanovic, Tempo, σελ. 227

[6] Svetozar Vukmanovic, σελ. 254

[7] Ν. Ροδίτσα, το δεύτερο παιδομάζωμα. Την έρευνα για το ποιος κατάστρωσε και έδωσε εντολή να γίνει το παιδομάζωμα την έκανε ο Ελβετός δημοσιογράφος Basseches.

[8] Dragan Kljagic, *Izgubljena Pobeda Generala Markosa*, Beograd, 1987

[9] Dragan Kljagic

[illegible]

[11] Dragan Subotic, *Balkan Krajem '80* , sel 185

[12] Govorite na Marsal Tito, Kultura, Skopja 1949, σελ. 11 (Οι λόγιοι του στρατάρχη Τίτο)

09.01.2018

Πηγή: www.antibaro.gr/

